

[Grethe Philip.]

fremskridtskræfter i lande, der på det sociale område står svagere end vi.

På mit partis vegne kan jeg give tilsagn om støtte til vedtagelse af det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

Gunhild Due: Også mit parti kan tilsige velvillig behandling af dette forslag til beslutning, idet vi dog gerne i et udvalg vil se lidt nærmere på de punkter og artikler i pagten, som man ikke har ønsket at tiltræde fra dansk side, og dér få en nærmere redegørelse for grundene til at sige nej til nogle af artiklerne eller punkterne. Ikke fordi jeg mener, vi skal tiltræde dem alle; jeg har f. eks. med tilfredshed set, at man ikke har tiltrådt de særlige beskyttelsesregler for kvinder med hensyn til natarbejde, for disse regler kan bruges mod kvindens interesser. Er det usundt for kvinder at arbejde om natten, må det også være det for mænd, og så må man tage skridtet fuldt ud og forbyde natarbejde i det hele taget. Også her må der være ligestilling.

Men der er andre afsnit, som jeg nok kunne ønske man ville gå ind for, selv om man ganske vist begrunder et nej med, at det drejer sig om forhold, som arbejdsmarkedets parter skal ordne indbyrdes. Det gælder f. eks. punkt 1 i artikel 2 om rimelig arbejdstid og punkt 4 i artikel 4 om ret til rimelig opsigelsesvarsel. Der må være grænser for, hvor længe arbejdsmarkedets parter skal gå og rode med disse forarbejderne så vigtige ting uden tilfredsstillende resultater.

Man vil forstå, at jeg også føler trang til at drage punkt 3 i artikel 4 frem, nemlig det punkt, der omhandler lige løn for mænd og kvinder. Ligelønsprincippet har jo stået på programmet i mange år, og jeg er opmærksom på, at det også er med i de forestående overenskomstforhandlinger. Jeg kan godt se det rimelige i, at man giver parterne en chance for selv at løse dette problem, men så skal det da vist også være den sidste. At det i øvrigt er et vanskeligt problem at løse, ses bl. a. af de kvaler, man har inden for fællesmarkedet, hvor man vedtog en resolution om ligeløn i 1961, men de enkelte landes rapporter viser, at det går langsomt med gennemførelsen, og at man forsøger at fortolke resolutionen og på forskellig måde komme uden om at give lige-

løn. Der må være grænser for kvindernes tålmodighed på dette felt, og hvis arbejdsmarkedets parter ikke klarer at løse problemet i denne omgang, forbeholder jeg mig retten til at rejse spørgsmål om tilslutning til ligelønsprincippet i punkt 3 i artikel 4 i denne pagt, for så må det være på tide, at der gribes ind fra lovgivningsmagtens side.

Desværre løser ligeløn jo ikke engang kvindernes lønproblemer fuldt ud, fordi de specielle kvindefag i almindelighed lønnes for lavt, og det er ikke bare her i landet, men over det hele, hvad man kan se af en rapport fra den internationale arbejdsorganisation, som er sendt til FN's økonomiske og sociale råd. Vi har altså stadig mulighed for at gå foran og vise et godt eksempel, hvad angår kvindernes lønninger.

Der er 2 artikler, som helt er undtaget fra ratifikation: artikel 7 om børns og unges arbejde og artikel 19 om vandrende arbejders og deres familiers beskyttelse, altså udenlandske arbejdere; dem bør vi nok også kigge nærmere på. Mon ikke det er forholdsvist let at tilpasse dansk lovgivning med hensyn til børns og unges beskyttelse, så vi kan tiltræde artikel 7? Det må vel være af betydning, at vi tiltræder så mange artikler som muligt og derved lægger pres på andre lande.

Hvad angår artikel 19, er det ikke, fordi jeg er tilhænger af udenlandsk arbejdskraft her i landet; men på den anden side må vi da behandle de fremmede arbejdere, vi nu engang har fået hertil, ordentligt, og svarer vore love om hjælpeforanstaltninger for udlændinge ikke til normerne i artikel 19, er det vel et spørgsmål, om vi ikke bør ændre vor lovgivning på dette område.

Jeg håber som sagt, der vil blive lejlighed til at se nærmere på disse ting i et udvalg.

Johan Asmussen: Med den traktat, som er til behandling her i dag, ønsker man, kan man vist sige, at vise Vesteuropas sociale ansigt. Det drejer sig jo i virkeligheden om et sidestykke til erklæringen om menneskerettighederne. Det er altså en sag, et traktatværk, der af omverdenen, af Vesteuropa, betragtes som en ganske overordentlig betydningsfuld ting, hvad det også er. Der kan ikke være tvivl om, at når man overhovedet anser det for rigtigt og mener, at